

Čj. UOOU-01670/14-11

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 18. dubna 2014 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: Česká republika – Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha – Holešovice, IČ: 00007064, v souvislosti se zpracováním osobních údajů Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu obsažených v záznamech zachycujících průběh úkonů Policie České republiky pořízených podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., nepřijal opatření, aby plk. Mgr. Robert Šlachta nepředal České televizi zkrácený a upravený (tváře zachycených osob byly rozostřeny) audiovizuální záznam pořízený dne 12. června 2013 Policií České republiky při zadržení Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové), ..., který obsahoval její osobní údaje zachycené v předmětném záznamu (např. její reakci na sdělení informace o zadržení, informace z jejího soukromí, tj. podoba jejího bytu, informace o tom, s kým jej sdílí apod.) a který byl následně zveřejněn dne 22. prosince 2013 v pořadu České televize s názvem „Otázky Václava Moravce“,

porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů,

za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 60.000 Kč
(slovy šedesát tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zpracováním osobních údajů obsažených v záznamech zachycujících průběh úkonů Policie České republiky při zadržení osoby bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů, které bylo účastníku řízení, České republice – Ministerstvu vnitra, doručeno dne 17. února 2014. Podkladem pro zahájení řízení byl podnět předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů RNDr. Igora Němce ze dne 12. února 2014 a skutečností uvedené ve zjištěních Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Ze spisového materiálu vyplývá, že plk. Mgr. Robert Šlachta, ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování, poskytl dne 22. prosince 2013 k odvysílání v pořadu České televize s názvem „Otázky Václava Moravce“, kterého se účastnil jako host, zkrácený audiovizuální záznam, který byl původně vyhotoven dne 12. června 2013 Policií České republiky při zatčení Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové). V tomto záznamu byly technickými prostředky rozostřeny tváře osob, které jsou na záznamu zachyceny.

Správním orgánem byl pořízen výtisk článku s názvem „Policie zveřejnila záznam ze zadržení Nagyové, Nečasovi se to nelíbí“ ze dne 22. prosince 2013 zveřejněného zpravodajským portálem iDNES.cz, a to včetně stažení audiovizuálního záznamu ze zadržení Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové) v délce trvání 4:18 minut, který je součástí předmětného článku a byl převzat z pořadu „Otázky Václava Moravce“, neboť obsahuje záběr na moderátora v poslední vteřině záznamu, o čemž byl vyhotoven úřední záznam (čj. UOOU-01670/14-2 ze dne 17. února 2014). V článku bylo uvedeno, že záznam ze zadržení současné manželky bývalého premiéra Petra Nečase trvá celý zhruba 20 minut a že ve zkrácené podobě jej odvysílala Česká televize v pořadu „Otázky Václava Moravce“. Dále byl v dané souvislosti v článku citován plk. Mgr. Robert Šlachta, ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování, který uvedl v České televizi následující: „Byl to standardní postup, který děláme, nikdo nevběhl do bytu, nikdo nikde nemlátil, žádné beranidlo použito nebylo. To naprosto odmítám.“ „Ty osoby v kuklách, jak vidíte, se okamžitě stahovaly a v žádném případě u toho zákroku nebyly,“ dodal s tím, že nikdo z Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu při zákroku kuklu neměl. K tomu bylo v článku konstatováno, že o vytloukání dveří beranidlem, skupině zakuklenců a nevybíravých metodách hovořil tehdejší premiér a současný manžel Jany Nagyové Petr Nečas, její dcery i obhájce. Dále z článku vyplývá, že plk. Mgr. Robert Šlachta uvedl, že záznam policie zveřejňuje jako obranu proti neustálému napadání. Následně je zde plk. Mgr. Robert Šlachta citován takto: „Myslím, že nastala doba, po tom prošetření, abychom se začali i my aktivně bránit, protože já si nemyslím, že je tady nějaká možnost, abychom byli srovnávání

s gestapem, StB a hovadským chováním, jak jsem se tento týden dočetl.“ „My bychom k tomu zveřejnění nepřikročili, bohužel ale po těchto atacích, kdy nejsme po půl roce schopni vysvětlit svoji činnost, jsme se k tomu odhodlali, abychom tomu (atakům) učinili přítrž,“ popsal plk. Mgr. Robert Šlachta s tím, že celý záznam měl k dispozici bezpečnostní výbor Sněmovny. K dispozici je podle něj u policejního prezidenta i pro nové členy dolní komory parlamentu. V článku je uvedeno, že Petr Nečas opakovaně označoval zadržení v médiích za neadekvátní. V týdeníku Reflex o něm tento týden (tj. v týdnu vydání předmětného článku) uvedl: „Bezúhonnou občanku, která nikdy nebyla spjata s násilnou trestnou činností (...), zatýká komando 12 zakuklených policistů.“

Z výše uvedeného článku, resp. ze sdělení mluvčího Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování Pavla Hantáka v článku obsaženém, dále vyplývá, že daný záznam poskytnou jen České televizi, jiným médiím ne, s tím, že tak učinili zcela výjimečně v přímém přenosu na České televizi.

Z úředního záznamu čj. UOOU-01670/14-3 ze dne 17. února 2014 vyplývá, že na webových stránkách České televize www.ceskatelevize.cz/ivysilani na internetové adrese ... byl ke dni zahájení řízení dostupný záznam televizního pořadu s názvem „Otázky Václava Moravce“ odvysílaný dne 22. prosince 2013. Pořadu se jako hosté účastnili příslušníci Policie České republiky Robert Šlachta, ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, a Milan Komárek, ředitel Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality. Dále bylo z předmětného záznamu zjištěno, že v rámci diskuze vedené s výše uvedenými hosty pořadu (tj. ve 2:06 až 48:37 minutě záznamu pořadu) na téma stav vyšetřování závažných kauz, situace v Policii České republiky a spolupráce s dalšími orgány činnými v trestním řízení byla odvysílána zkrácená verze audiovizuálního záznamu pořázeného ze zatčení Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové) dne 12. června 2013 (tj. ve 27:59 až 32:17 minutě záznamu pořadu). Jak vyplynulo ze sdělení moderátora pořadu Václava Moravce, pro zveřejnění záznamu se „Otázky Václava Moravce“ rozhodly s ohledem na veřejný zájem, kvůli razantní kritice bývalého premiéra Petra Nečase. Citace obsažené v článku s názvem „Policie zveřejnila záznam ze zadržení Nagyové, Nečasovi se to nelíbí“ zveřejněném na zpravodajském portálu iDNES.cz, jak jsou popsány výše, přitom obsahově odpovídají tomu, co zaznělo v pořadu „Otázky Václava Moravce“.

Dne 27. února 2014 se k nahlédnutí do spisu správního řízení dostavila osoba pověřená účastníkem řízení.

Dne 6. března 2014 obdržel správní orgán vyjádření účastníka řízení ke správnímu řízení, v němž uvedl, a to k objasnění situace, na základě níž došlo ke zveřejnění předmětného záznamu Policií České republiky, že v souvislosti s provedeným úkonem týkajícím se Mgr. Jany Nagyové byla Policie České republiky vyjádřeními v médiích atakována, s tím, že provedení úkonu bylo nepřiměřené. Na daná vyjádření Policie České republiky reagovala prohlášeními, v nichž se vyjadřovala k provedení úkonu, ale nepravdivá prohlášení na její adresu se opakovala. K tomu konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že Policie České republiky dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, především slouží veřejnosti, byla uvedená prohlášení vnímána jako útok na její autoritu, jež se může následně projevit při plnění

jejích zákonných úkolů. Dle názoru účastníka řízení Policie České republiky zveřejnila pouze záznam těch částí úkonu, které mohly vyvrátit tvrzení o nepřiměřenosti úkonu, s tím, že zveřejnila prostřednictvím záznamu pouze informace, které byly již zveřejněny. Účastník řízení považuje výše uvedené za doložené tím, že při vytváření sestřihu záznamu ze zadržení Mgr. Jany Nagyové bylo dbáno, aby nebyly na záznamu údaje a záběry, dle kterých by bylo možné ztotožnit bydliště jmenované, její datum narození, telefonní číslo a informace, které by nebyly veřejně známé. K informacím zveřejněným na záznamu uvedl účastník řízení následující. Informace o zadržení Mgr. Jany Nagyové byla veřejně známa, s tím, že tuto informaci již několik měsíců připomínají všechna média. Informace o tom, že Mgr. Jana Nagyová byla zadržena ve 22.30 hod. dne 12. června 2013 v noční košili byla zveřejněna v dopise, který napsala dcera Mgr. Jany Nagyové senátoru Jiřímu Čunkovi, přičemž tento dopis byl uveřejněn v Lidových novinách dne 20. července 2013 pod názvem „Zásah u Nagyové prošetří senátoři“ a byl interpretován řadou médií. Informace o tom, že Mgr. Jana Nagyová vlastní telefon, byla zveřejněna v článcích o odposleších (tj. v článku s názvem „Co měla páchat Nagyová?“ uveřejněném v internetovém časopise Tyden.cz dne 18. června 2013 a v článku s názvem „Trafiky pro poslance prý domlouval také Kuba“ uveřejněném v deníku Právo dne 19. června 2013). Informace o tom, že Mgr. Jana Nagyová má dvě dcery, je informace veřejně známá, s tím, že ji poskytla sama Mgr. Jana Nagyová v rozhovoru pro zpravodajský portál Blesk.cz dne 18. června 2013 v článku s názvem „Poslední rozhovor s Nagyovou před zatčením: Věřím v toho svého Boha“. Danou informaci uveřejnil dále např. v článku s názvem „Dcery Nagyové se rozhodly podpořit matku. Navlékly trička“ internetový časopis Tyden.cz dne 18. června 2013, s tím, že obě dcery Mgr. Jany Nagyové se k ní veřejně přihlásily na sociální síti. Informace o tom, že Mgr. Jana Nagyová vlastní psy vyplynula dle účastníka řízení, jak již ze zmíněného rozhovoru pro zpravodajský portál Blesk.cz, tak byla tato informace zveřejněna v rozhovoru s Milanem Kovandou uveřejněném v deníku Právo dne 12. října 2013 v článku s názvem „Nepřiznal jsem se. Nebylo k čemu“.

Účastník řízení dále uvedl, že i u správního deliktu (z něhož je účastník řízení podezřelý) je nutno posuzovat společenskou nebezpečnost jednání. K tomuto odkázal účastník řízení na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 17/2007-135 (dle účastníka řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil k této otázce následovně: *„Pro trestnost správního deliktu musí existovat míra společenské nebezpečnosti vyšší než malá. Pokud se společenská nebezpečnost formálně protiprávního jednání blíží nule, nebo je vyvážena či převážena pro společnost pozitivním přínosem, nelze po materiální stránce uvažovat o správním deliktu. Nedostatek společenské nebezpečnosti nemá odraz ve výši sankce, nýbrž v neexistenci důvodů správního řízení, a správní orgán je povinen řízení zastavit, neboť odpadl důvod jeho zahájení.“*, pozn. správního orgánu v této části se jedná o vyjádření žalobkyně, resp. stěžovatelky, nikoliv o právní názor Nejvyššího správního soudu). Účastník řízení uvedl, že materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání. Účastník řízení uvedl, že Nejvyšší správní soud v daném rozsudku závěrem konstatoval, že je nezbytné posuzovat materiální stránku deliktu. V této souvislosti citoval účastník řízení z rozsudku Nejvyššího správního soudu následující částí: *„Správní delikty představují ve srovnání s trestnými činy jinou formu protiprávního společensky nebezpečného jednání a pro jejich trestnost mají platit podobné principy a pravidla, jako v případě trestných činů. Upravují-li zásady*

soudního trestání situaci, v níž formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost nižší než nepatrná, musí obdobná pravidla platit i pro správní delikty. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti však nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými slovy, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot.“ S tím, že Nejvyšší správní soud uvedené zopakoval následovně: „Pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. Správním deliktem proto nemůže být jednání, které formálně odpovídá správnímu deliktu, ale není dána jeho protiprávnost. Okolnosti vylučující protiprávnost mohou vyplývat přímo ze zákona nebo z obecných právních principů. Správní orgán rozhodující o uložení sankce za správní delikt přitom musí přihlížet k okolnostem, které protiprávnost sankcionovaného jednání vylučují, ...“.

Účastník řízení vyjádřil své přesvědčení na základě jím shora uvedených skutečností, zejména faktu, že byla veřejnost informována osobami mimo Policii České republiky, že se jedná o okolnosti vylučující protiprávnost jednání Policie České republiky spočívající ve zveřejnění záznamu o úkonu. V daném případě dle názoru účastníka řízení jednoznačně převážil přínos zveřejnění záznamu o úkonu spočívající v posílení důvěry v Policii České republiky jako bezpečnostního sboru sloužícího veřejnosti. Účastník řízení navrhl, aby bylo vydáno rozhodnutí konstatující, že správní delikt, pro nějž bylo zahájeno správní řízení, se nestal.

Dne 10. března 2014 zaslal správní orgán účastníku řízení výzvu k předložení veškerých listin (vnitřních předpisů apod.) dokládajících plnění povinností uložených správci osobních údajů § 13 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s nakládáním se záznamy pořízenými na základě oprávnění stanoveného v § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb.

Dne 20. března 2014 obdržel správní orgán od účastníka řízení podání označené jako „Doplnění vyjádření ke správnímu řízení a předložení listin Č.j. UOOU-01670/14-5 ze dne 17. 2. 2014“. Účastník řízení v něm upozorňuje správní orgán, že v oznámení o zahájení řízení není popsán skutek, kterého se měl účastník řízení dopustit, resp. není transparentně popsáno, v čem je spatřován správní delikt (tj. předmět řízení není dostatečně určitě vymezen). Dále poukázal na znění § 8d odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, který stanoví, že informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c, lze v nezbytném rozsahu zveřejnit pro účely pátrání po osobách, pro dosažení účelu trestního řízení, nebo umožňuje-li to tento zákon. Uvedené informace lze také zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby; přitom je třeba zvláště dbát na ochranu zájmů osoby mladší 18 let. Účastník řízení uvedl, že je přesvědčen, že právě posílení důvěry v Policii České republiky jako bezpečnostní sbor sloužící veřejnosti v daném případě zcela jednoznačně převážil nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby, nehledě na skutečnost, že informace byly již veřejnosti známy. Podle účastníka řízení posílení důvěry veřejnosti v Policii České republiky je právě veřejným zájmem, který odůvodňoval zveřejnění předmětného záznamu. V reakci na výzvu správního orgánu ze dne 10. března 2014 předložil

účastník řízení následující akty interního řízení, které by se, jak uvedl, mohly vztahovat k předmětu řízení, tj. závazný pokyn policejního prezidenta č. 215/2008, kterým se stanoví některé bližší podmínky a postupy pro zpracování osobních údajů (o ochraně osobních údajů), závazný pokyn policejního prezidenta č. 103/2013, o plnění některých úkolů policejních orgánů Policie České republiky v trestním řízení, závazný pokyn policejního prezidenta č. 87/2006, kterým se stanoví zásady poskytování informací veřejnosti prostřednictvím sdělovacích prostředků a společné stanovisko k poskytování informací o trestním řízení ve veřejném zájmu (č.j. PPR-14327/ČJ-2011-99KA). Dle vyjádření účastníka řízení ze závazného pokynu policejního prezidenta č. 87/2006 pak vyplývá, že záznam byl zveřejněn oprávněnou osobou [čl. 2 odst. 1 písm. e) závazného pokynu policejního prezidenta č. 87/2006]. Účastník řízení uvedl, že trvá na tom, že má přijata opatření k plnění povinností uložených zákonem č. 101/2000 Sb., a to i povinností uložených § 13 téhož zákona. Dále účastník řízení správní orgán upozornil, že závazné pokyny č. 215/2008 a č. 103/2013 nejsou určeny ke zveřejnění. Závěrem pak konstatoval, že vzhledem k tomu, že byl dán právní titul pro zveřejnění předmětného záznamu, nemohlo dojít k porušení těchto povinností.

Závazný pokyn policejního prezidenta č. 87/2006 stanovuje okruh osob oprávněných poskytovat informace veřejnosti prostřednictvím sdělovacích prostředků, rozsah poskytovaných informací a odpovědnost za poskytnuté informace. Podle čl. 2 odst. 1 jsou mezi osobami oprávněnými k poskytování informací prostřednictvím sdělovacích prostředků uvedeni mimo jiné ředitelé útvarů policie s celostátní působností, kteří poskytují informace v rozsahu věcí svěřených do jejich působnosti.

Ze společného stanoviska k poskytování informací o trestním řízení ve veřejném zájmu Policejního prezidia České republiky č.j. PPR-14327-1/ČJ-2011-99KA ze dne 28. července 2011, vyplývá, že bylo vydáno ve vztahu k novelizaci zákona č. 141/1961 Sb. provedené zákonem č. 207/2011 Sb. Zejména pak k provedení nově zakotveného ustanovení § 8d zákona č. 141/1961 Sb., v němž je stanovena možnost zveřejnit informace o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných mimo jiné, odůvodňuje-li to veřejný zájem. K tomu je uvedeno, že stanovisko by mělo sloužit jako „návod při postupu“, zda konkrétní informaci je možné poskytnout „ve veřejném zájmu“, tedy v případě, kdy veřejný zájem na zveřejnění konkrétní informace převáží nad právy a svobodami jednotlivce. Jako příloha stanoviska je obsaženo teoretické pojednání o výkladu pojmu „veřejný zájem“, část důvodové zprávy k předmětné novele trestního řádu a současně výtah z rozhodnutí evropských a českých soudů vztahujících se k výkladu tohoto pojmu. Stanovisko obsahuje následující pravidla postupu: 1. Každou jednotlivou žádost o poskytnutí informací je třeba posuzovat samostatně a je třeba zjišťovat, zda převáží veřejný zájem na poskytnutí informace nad právy a svobodami jednotlivce. Kromě právních souvislostí případu musí být zohledněny i souvislosti faktické. 2. Způsob zveřejnění musí být „oficiální“, tedy prostřednictvím mluvčích Policie České republiky, resp. prostřednictvím preventivně informačních pracovišť nebo osob dlouhodobě pověřených poskytováním informací veřejnosti prostřednictvím sdělovacích prostředků a v souladu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 87/2006. 3. Při poskytování informací je nutno vyvarovat se mimo jiné poskytnutí takových informací, jež by přesahovaly rámec „veřejného zájmu“ a mohly by nepoměrně zdiskreditovat konkrétní osobu, způsobit ztrátu zaměstnání, ztížit společenské postavení, zamezit její případné účasti v obchodních soutěžích, apod. Je třeba se vyvarovat také poskytnutí informací

týkajících se intimního života konkrétní osoby, informací týkajících se rodinného života, partnerů a dalších rodinných příslušníků a informací o zaměstnavateli a místu zaměstnání, pokud toto nevyplývá z charakteru a způsobu spáchání trestného činu.

4. Podle konkrétních okolností případu lze zvažovat případné zveřejnění informací o osobách veřejně činných a o úředních osobách ve smyslu § 127 trestního zákoníku, pokud trestný čin byl spáchán v souvislosti s výkonem jejich veřejné činnosti (pravomocí či odpovědností) a má tak dopady do veřejné sféry (v tomto případě je připuštěna snížená míra ochrany soukromí ve prospěch práva veřejnosti na informace), dále pak o osobách (úřednících, ale i jiných osobách), je-li trestný čin spojen s výkonem jejich funkce nebo povoláním resp. trestným činem je ohrožen nebo porušen obecný zájem, např. korupční trestné činy.

Dne 26. března 2014 zaslal správní orgán účastníku řízení výzvu k seznámení s podklady, která mu byla doručena téhož dne. Na danou výzvu účastník řízení nereagoval.

K předmětu správního řízení je třeba konstatovat, že informace obsažené v audiovizuálním záznamu ze zadržení Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové), např. reakce zadržené na sdělení informace o zadržení (tj. informace vypovídající o duševním rozpoložení zadrženého subjektu včetně jeho reakcí na situaci) a další údaje o jejím soukromí (podoba bytu, informace o tom, s kým jej sdílí apod.), jsou nepochybně osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se týkají určeného subjektů údajů a podléhají tak režimu zákona č. 101/2000 Sb.

Policie České republiky je správcem osobních údajů obsažených ve videozáznamu dokumentujícího průběh provedeného úkonu ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., neboť tento záznam pořídila při plnění svých úkolů podle zákona. Avšak vzhledem k absenci právní subjektivity Policie České republiky, která nenaplňuje definici právnické osoby podle § 20 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, nemůže být tato subjektem správního deliktu, tj. odpovědnou osobou ve smyslu § 45 zákona č. 101/2000 Sb. Jestliže tedy byl správní delikt spáchán jednáním Policie České republiky, je třeba za subjekt správního deliktu považovat Českou republiku zastoupenou Ministerstvem vnitra, které za Českou republiku jedná na základě zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích (viz též stanovisko pléna Nejvyššího soudu České republiky č. j. PlsN 2/96), tj. nese i deliktní odpovědnost.

Policie České republiky je oprávněna podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Podle § 60 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. Policie zpracovává v souladu s tímto zákonem a jiným právním předpisem informace včetně osobních údajů v rozsahu nezbytném pro plnění svých úkolů. Podle § 60 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. zpracovávané informace musí policie zabezpečit před neoprávněným přístupem, změnou, zničením, ztrátou nebo odcizením, zneužitím nebo jiným neoprávněným zpracováním. Policie dále učiní nezbytná opatření pro zajištění bezpečnosti a spolehlivosti provozovaného informačního systému. Tímto nejsou dotčeny povinnosti podle jiného právního předpisu. Zveřejnit osobní údaje je Policie České republiky oprávněna podle § 81 zákona č. 273/2008 Sb. písm. a) pouze v rozsahu nezbytném k plnění úkolů policie (a to

v souvislosti se zajišťováním bezpečnosti České republiky, v souvislosti s pátráním po osobách, nebo v souvislosti s předcházením a vyhledáváním trestné činnosti), nebo písm. b) téhož ustanovení pro účely předcházení a zamezování závažných ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti.

Podle § 8a zákona č. 141/1961 Sb. má Policie České republiky rovněž povinnost informovat o své činnosti veřejnost poskytováním informací veřejným sdělovacím prostředkům, přičemž mimo jiné má dbát na to, aby nezveřejnila o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností. Vzhledem k tomu, že žádný z uvedených právních předpisů nestanoví formu, jakou má být tato povinnost, resp. oprávnění, plněna, je na Policii České republiky, aby zvážila veškeré relevantní okolnosti a nezbytnou míru zásahu do práva na ochranu osobních údajů a soukromí dotčené osoby, a to zejména s ohledem na závažnost věci a konkrétní situaci, a následně zvolila adekvátní formu poskytnutí informací. Ohledně informací, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c zákona č. 141/1961 Sb., zákon v § 8d odst. 1 stanoví, že lze v nezbytném rozsahu zveřejnit pro účely pátrání po osobách, pro dosažení účelu trestního řízení, nebo umožňuje-li to tento zákon. Uvedené informace lze také zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby; přitom je třeba zvlášť dbát na ochranu zájmů osoby mladší 18 let.

Postup, kdy byl pro účely pořadu „Otázky Václava Moravce“ odvysílaného dne 22. prosince 2013 veřejnoprávní televizí, kterého se účastnili příslušníci Policie České republiky, mimo jiné na téma stav vyšetřování závažných kauz, ředitelem Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Služby kriminální policie a vyšetřování za účelem doložení přiměřenosti postupu Policie České republiky při zadržení Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové), a to v důsledku kritiky postupu policie a medializace dané kauzy, předán ke zveřejnění zkrácený audiovizuální záznam obsahující osobní údaje Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové), aniž by účelem zveřejnění bylo plnění úkolů Policie České republiky v souvislosti s trestním řízením nebo pátrání po osobách ve smyslu § 81 zákona č. 273/2008 Sb., nebo jiný zde vymezený důvod, nelze z hlediska ústavně zaručených práv na ochranu soukromí a na ochranu osobních údajů považovat za adekvátní formu plnění povinností či oprávnění Policie České republiky. Dle názoru správního orgánu se přitom nejednalo ani o postup podle § 8a zákona č. 141/1961 Sb., neboť předání záznamu ke zveřejnění, jak uvádí ve svých vyjádřeních sám účastník řízení, nesouviselo ve své podstatě s poskytováním informací o konkrétním trestním řízení, ale s tím, že došlo (dle názoru účastníka řízení) k útoku na autoritu Policie České republiky, která se mohla následně projevit při plnění jejích zákonných úkolů.

I kdyby však bylo možné obecně toto jednání podřadit pod § 8a a násl. zákona č. 141/1961 Sb., tj. považovat výše popsany postup za poskytování informací o trestním řízení orgány činnými v trestním řízení, je třeba konstatovat, že dle názoru správního orgánu nebyla splněna podmínka stanovená v § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., neboť osobní údaje zachycené na předmětném záznamu nepochybně nemají přímou spojitost s případnou trestnou činností Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové). Správní orgán nemůže akceptovat ani tvrzení účastníka řízení, že šlo o postup podle § 8d zákona č. 141/1961 Sb., který umožňuje v nezbytném rozsahu zveřejnit informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c téhož zákona, odůvodňuje-li to veřejný zájem. Dle názoru správního

orgánu se totiž nejednalo o informace v nezbytném rozsahu, přičemž právě pojem „nezbytný rozsah“ vnáší do tohoto ustanovení princip proporcionality, který je ten, kdo informace zveřejňuje (nebo jako v tomto případě ke zveřejnění předává), povinen vyhodnotit před tím, než ke zveřejnění přistoupí. Účastník řízení, jak vyplývá i z velmi detailního seznamu toho, jaké jednotlivé informace o Mgr. Janě Nečasové (dříve Nagypové) byly zveřejněny v tisku, který uvádí ve svém vyjádření, zjevně není schopen odlišit zcela rozdílnou „kvalitu“ informací (osobních údajů) pokud jsou uvedeny v tištěných médiích a informací obsažených v audiovizuálním záznamu zachycujícího takový úkon Policie České republiky, jako je zadržení osoby, byť ve zkrácené podobě. Rozsah osobních údajů v audiovizuálním záznamu bude vždy nepoměrně širší, než ten, který byl zveřejněn prostřednictvím tištěných médií a případný zásah do práva na ochranu soukromí tak bude mnohem vyšší. Proto, ač správní orgán zcela akceptuje závěry Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce společenské nebezpečnosti jednání, nelze dojít k závěru, že by jednání, které je předmětem tohoto řízení, postrádalo materiální znak správního deliktu, resp. nebylo protiprávní. K tomu správní orgán jen dodává, že Policie České republiky, její útvary i jednotliví příslušníci musí snést vyšší míru kritiky, než je obvyklé, případně se bránit nepravdivým tvrzením standardními prostředky (např. občanskoprávní žalobou), nemohou však k ochraně své pověsti využít informace, které získali při výkonu veřejné moci. Správní orgán má též pochybnosti, zda jednání, které je předmětem tohoto řízení, lze považovat za jednání ve veřejném zájmu, resp. má za to, že se zde střetává několik veřejných zájmů, přičemž je-li veřejným zájmem zabránit útoku na autoritu Policie České republiky, která by se mohla následně projevit při plnění jejích zákonných úkolů (jak tvrdí účastník řízení), je nepochybně veřejným zájmem i zájem na řádném výkonu pravomocí orgánů činných v trestním řízení, včetně ochrany soukromí a osobních údajů dotčených osob.

Správní orgán dále konstatuje, že i když došlo k předání záznamu ke zveřejnění pouze v pořadu vysílaném Českou televizí (viz vyjádření Pavla Hantáka obsažené v článku zveřejněném zpravodajským portálem IDNES.cz dne 22. prosince 2013), tak následkem takového postupu nezbytně muselo být už nekontrolovatelné šíření (a další dostupnost) tohoto záznamu jak prostřednictvím médií, tak příp. soukromými osobami. Tato skutečnost je tedy z hlediska vedeného správního řízení nerozhodná.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je správce povinen přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů.

Povinnost dle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a této povinnosti odpovídající skutková podstata správního deliktu je formulovaná jako odpovědnost za následek. Dojde-li tedy k následku předvídanému v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. (neoprávněnému přístupu k osobním údajům apod.), což je v této věci nepochybné, neboť předmětný záznam obsahující osobní údaje byl předán ke zveřejnění v pořadu celoplošné veřejnoprávní televizní stanice s úmyslem seznámit s jeho obsahem širokou veřejnost, tedy osoby, které nebyly oprávněny k přístupu k těmto osobním údajům, znamená to, že se správce osobních údajů dopustil také správního deliktu. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu k problematice objektivní odpovědnosti za správní delikt v rozsudku čj. 9 As 36/2007-59 (byť v jiné oblasti veřejného práva a bez výslovného zakotvení

liberačního ustanovení). Dle názoru správního orgánu je pojem „přijmout taková opatření“ v normě ukládající primární povinnosti (tj. v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.) nutno považovat za synonymum pojmu zajistit. Oba tyto pojmy je poté třeba dle názoru správního orgánu interpretovat jako garanci správce osobních údajů za bezpečnost zpracování osobních údajů, tedy za to, že se s osobními údaji např. neseznámí žádná nepovolaná osoba. Jedině tento výklad je schopen zajistit efektivní fungování právní normy a naplnění jejího elementárního smyslu a účelu, kterým je naplnění práva každého na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí (viz opět rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 36/2007-59, www.nssoud.cz).

K povinnosti správce stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. správní orgán uvádí, že účastník řízení má sice přijata určitá pravidla pro poskytování informací, která určují oprávněné osoby k jejich poskytování a která slouží k provedení § 8d zákona č. 141/1961 Sb., nicméně ta jsou velmi obecná a nestanovují žádné kontrolní mechanismy pro zabránění porušení právní povinnosti a, jak je zřejmé z okolností tohoto případu, především nejsou schopna efektivně zabránit neoprávněnému zveřejnění osobních údajů, které jsou Policií České republiky zpracovávány v rámci záznamů pořizovaných na základě § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb.

Dále se správní orgán zabýval možností uplatnění liberace a tedy ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., které je formulováno tak, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Posuzování naplnění liberačního ustanovení je přitom závislé vždy na konkrétních okolnostech daného případu a nelze jej dle názoru správního orgánu jakkoliv předem zobecnit (při současném respektování limitu vyjádřeného v § 2 odst. 4 správního řádu). Důkazní břemeno se přitom přenáší na účastníka řízení a je to on, kdo musí k prokázání liberace navrhnout důkazy (srov. Mates P. a kolektiv: *Základy správního práva trestního*, 3. vydání, Praha: C.H. Beck, 2002, str. 12; dále také § 52 správního řádu).

Správní orgán však došel k závěru, že uplatnění liberačního ustanovení je v této věci pojmově vyloučeno. Skutečnost, že k předání předmětného záznamu ke zveřejnění došlo, přičemž účastník řízení neshledává v postupu ředitele Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu pochybení; má jej za důvodný (viz tvrzení účastníka řízení, že v daném případě zájem na posílení důvěry v Policii České republiky zcela jednoznačně převážil nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby) a zákonný (směřující k naplnění § 8a a násl. zákona č. 141/1961 Sb.), ve svém důsledku dle správního orgánu znamená, že účastník řízení nemůže sám sebe „vyvinít“ z odpovědnosti za toto jednání a jeho následek.

Správní orgán tedy na základě výše uvedeného považuje za prokázané, že účastník řízení porušil § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému přístupu k osobním údajům Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové) obsaženým v audiovizuálním záznamu pořízeném při jejím zadržení.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. se při rozhodování o výši pokuty přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem,

za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Správní orgán v souladu s tímto ustanovením při stanovení výše pokuty vycházel z následujících skutečností.

Při stanovení výše sankce bylo z hlediska závažnosti a způsobu jednání přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že v důsledku nepřijetí dostatečných opatření účastníkem řízení k zabezpečení osobních údajů byly osobní údaje v rozsahu stanoveném ve výroku rozhodnutí zveřejněny prostřednictvím České televize (a to jak v televizním vysílání, tak prostřednictvím webových stránek České televize) a následně byly šířeny i v dalších médiích a byly tak přístupné v podstatě neomezenému okruhu osob, s čímž, jak je uvedeno výše, musel být účastník řízení srozuměn. Jako přitěžující okolnost posoudil správní orgán i míru zásahu do soukromí Mgr. Jany Nečasové (dříve Nagyové), tj. následek protiprávního jednání účastníka řízení, který považuje za závažný, což vyplývá zejména z charakteru zveřejněných osobních údajů a jejich rozsahu, který imanentně vyplývá z formy, ve které k jejich zveřejnění došlo (tj. v rámci audiovizuálního záznamu). Jako polehčující okolnost hodnotil správní orgán především to, že došlo ke zveřejnění osobních údajů pouze jednoho subjektu údajů, přičemž byla zjevná snaha účastníka řízení o minimalizaci zásahu do soukromí tím, že pořízený audiovizuální záznam byl zveřejněn ve zkrácené podobě a současně byly rozostřeny tváře zúčastněných osob.

Dobu trvání jednání správní orgán neposoudil jako polehčující ani jako přitěžující okolnost, a to zejména s ohledem na charakter jednání, kterým byl správní delikt spáchán; tj. nepřijetím opatření, v jehož důsledku došlo k předání osobních údajů k jejich zveřejnění. K tomuto kritériu proto správní orgán při úvaze o výši sankce nepřihlížel.

Ve vztahu k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno, přihlédl správní orgán, jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že účastník řízení je orgánem veřejné moci, který má dbát a zajišťovat ochranu osob (včetně jejich osobních údajů) v souladu s povinnostmi uloženými mu právními předpisy. Jako polehčující okolnost vyhodnotil správní orgán skutečnost, že k předání předmětného záznamu ke zveřejnění došlo po delší době (cca půl roku od zadržení), a to v důsledku tlaku médií za účelem doložení přiměřenosti zásahu Policie České republiky jako bezpečnostního sboru, tj. vyvrácení pochybností veřejnosti o zákonnosti postupu při zadržení, přičemž standardní cesta (tj. prošetření k tomu příslušnými orgány) se nejevila jako efektivní. Za polehčující okolnost považuje správní orgán i skutečnost, že případ, v jehož rámci k porušení povinností při zpracování osobních údajů došlo, byl (a dosud je) ve svém celku předmětem veřejného zájmu a většina osob, kterých se týká, jsou osoby veřejně známé či veřejně činné.

Po zhodnocení všech těchto okolností byla uložena sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností, který rozhodnutí vydal, proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 18. dubna 2014

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností